

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **MH COMPLETE S s.r.o.**, IČ: 247 357 61, se sídlem Na Folimance 2155/15, Praha 2, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2018, č. j. MSK 120778/2018, sp. zn. DSH/26348/2018/Fra, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2020, č. j. 18 A 2/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova ze dne 11. 7. 2018, č. j. MMH/15198/2018-12 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že jako provozovatel motorového vozidla Chrysler 300 C, RZ 7T6 0966, dne 12. 08. 2017 v 15:30 hodin v Havířově – Městě v ulici Dělnická ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena zákonem na 50 km/h, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 11 km/h, neboť hodnota jeho rychlosti jízdy byla 61 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl, že správní orgán neprovedl řádnou úvahu o výši sankce, nezohlednil polehčující okolnosti a chybně posoudil závažnost přestupku. Správní orgány odůvodnily vysokou závažnost přestupku, z které vyvodily nemožnost uložení mírnějšího trestu, prostým faktem, pro který je dané jednání v zákoně označeno za přestupek, čímž došlo k porušení zásady dvojího přičítání. Dále žalobce namítl, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, jelikož obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení automatického technického systému ve smyslu § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Výrok správního rozhodnutí je dle žalobce nezákonný z důvodu nespécifikování formy zavinění. Dále žalobce uvedl, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán neuvedl ve výroku rozhodnutí všechna právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. Správní orgány dále neprokázaly a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.

[3] Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl, přičemž konstatoval, že správní orgán I. stupně přezkoumatelně a dostatečně zdůvodnil uloženou pokutu. K tvrzenému chybnému posouzení závažnosti přestupku ze strany správního orgánu krajský soud poznamenal, že formulace obsažená v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu „lze uložit pokutu“ a „pokuta však nepřevyší 10.000 Kč“ znamená jednak kompetenci správního orgánu k určitému jednání a při naplnění zákonných předpokladů daného chování současně také povinnost správního orgánu, že tak učinit musí. Výraz „lze“ se tedy vztahuje nikoli k možnosti uložit či neuložit pokutu za spáchaný přestupek, ale toliko k možnosti uložit pokutu do určité výše. Úvahy správního orgánu I. stupně týkající se správního trestu napomenutí byly tedy nadbytečné.

[4] K námitce stěžovatele, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, krajský soud konstatoval, že zákon neupravuje, jakým způsobem mají být informace o zřízení automatických technických systémů zveřejněny. Žalovaný předložil zprávu Městské policie Havířov ze dne 25. 2. 2020, ve které jsou uvedeny odkazy na internetové stránky týkající se zveřejnění informací ohledně měření rychlosti v daném úseku. Především byl k této zprávě přiložen výňatek z Radničních listů (oficiální měsíčník města Havířova) z února 2016, v němž se uvádí mj. to, že Statutární město Havířov zavedlo od nového roku (roku 2016) úsekové měření od křižovatky ulic Dělnická a Mánesova směrem ke kruhovému objezdu u havířovské nemocnice, což je úsek, kde došlo ke změření rychlosti vozidla žalobce. Přinejmenším z tohoto výňatku Radničních listů je zřejmé, že informace týkající se měření rychlosti stálým automatickým systémem byly vhodným způsobem uveřejněny.

[5] Krajský soud dále nepřisvědčil žalobci, že výrok prvostupňového rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům, neboť v něm není uvedena forma zavinění. Konstatoval, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto přestupků provozovatele vozidla není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Krajský soud dále uvedl, že silniční rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by u měření byli přítomni policisté. Při posouzení námítky neprovedení řádné úvahy o výši sankce ze strany správního orgánu krajský soud dospěl k závěru, že pokud správní orgán uložil sankci, kterou zákon o silničním provozu umožňuje uložit, a také ji uložil v zákonem stanovené výměře (v daném případě při její dolní hranici 1.500 Kč, což správní orgán I. stupně výslovně uvedl v odůvodnění rozhodnutí), nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla pokuta uložena.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že pojem „lze uložit pokutu“ znamená povinnost správního orgánu uložit pokutu. Tato formulace naopak dle stěžovatele znamená, že správní orgán má prostor ke správní úvaze, zda pokutu uloží, či zda uloží např. jen napomenutí, či jiný druh správního trestu. To je mimo jiné zřejmé z novelizovaného znění § 125f silničního zákona, kdy zákonodárce změnil formulaci „se uloží pokuta“ na „lze uložit pokutu“. Pokud by byl význam slovního spojení stejný, nebyl by důvod dané ustanovení novelizovat. Ostatně spor o výklad výše uvedené formulace je zcela bezpředmětný, přičemž podstatnou shledal skutečnost, že správní orgán dal najevo, že by byl ochoten uložit trest nižší, než uložil, avšak právě z důvodu jeho hodnocení závažnosti přestupku, které však bylo nezákonné, tak neučinil.

[7] Stěžovatel dále namítl, že správní orgán provedl nezákonnou úvahu o sankci, nesprávně totiž hodnotil závažnost přestupku tak, že přestupek je závažný, což odůvodnil tím, že je způsobilý ohrozit zákonem chráněný zájem. Hodnotil tak závažnost přestupku jako vysokou v rozporu se zákonem, neboť k odůvodnění vysoké závažnosti přestupku užil argument spočívající v existenci skutečnosti, která je nutnou podmínkou k naplnění skutkové podstaty, a tedy porušil zásadu zákazu dvojího přičítání.

[8] Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu z měření, neboť v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o umístění automatického technického systému měření. Krajský soud pak nesprávně posoudil otázku, zda byly splněny podmínky měření dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, když konstatoval, že obecní policie splnila výše uvedenou povinnost. Odkázal přitom na zprávu Statutárního města Havířova ze dne 25. 2. 2020, v níž jsou uvedeny odkazy na internetové stránky týkající se zveřejnění dané informace. Dále poukázal na výňatek z Radničních listů z února 2016, kde je daná informace též uvedena. Stěžovatel namítl, že odkaz na webové stránky byl pořízen dne 25. 2. 2020, nemůže tedy mít žádnou vypovídající hodnotu ke stavu ze dne 12. 8. 2017 a být důkazem, k čemuž stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58. Ani odkaz na Radniční listy není relevantní, jelikož se s těmito nemohl stěžovatel seznámit, a to z důvodu jejich omezené distribuce mezi uzavřený okruh příjemců (obyvatelé obce Havířov), přičemž stěžovatel sídlí v Praze. Předmětný článek, na který odkázal krajský soud, byl sice zveřejněn online, avšak veškerá vydání Radničních listů pro rok 2016 byla zveřejněna až dne 23. 11. 2018, tedy déle než rok po dni, kdy strážníci měření provedli.

[9] Závěrem stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů stěžovatele a jeho advokáta na webu Nejvyššího správního soudu s tím, že trvá na plné anonymizaci rozsudku.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel předně namítl, že krajský soud chybně vyložil znění § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když dospěl k závěru, že výraz „lze uložit pokutu“ znamená povinnost správního orgánu uložit pokutu.

[14] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle odst. 4 téhož ustanovení *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*

[15] Podle § 35 zákona č. č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *za přestupek lze uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazů činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.*

[16] Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní (viz např. rozsudek NSS 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 772/2006 Sb. NSS, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Ukládání správního trestu je založeno na dvou základních principech, a to principu zákonnosti trestu a individualizace trestu (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Při ukládání správního trestu za přestupek je nezbytné důsledně dodržovat především princip zákonnosti a s tím úzce související zásadu *nulla poena sine lege*, ze které vyplývá požadavek zákonné formy vyjádření druhů a výše správních trestů, podmínek a způsobu jejich ukládání, i hledisek pro vyměření správního trestu v konkrétním případě.

[17] Základní druhy správních trestů jsou vymezeny zákonem o odpovědnosti za přestupky, jenž se vztahuje na všechny přestupky, pokud jiný zákon nestanoví jinak. „*Zákon o přestupcích je tak obecnou normou (ÚS II. ÚS 788/02) k jiným zákonům, obsahující jak hmotněprávní, tak procesněprávní úpravu přestupků, které jsou k zákonu o přestupcích úpravou zvláštní, a to na základě zásady lex specialis derogat legi generali, která znamená, že: při střetu dvou ustanovení upravujících tutéž problematiku má přednost ustanovení upravující užší okruh věcí (ustanovení zvláštní, lex specialis) před ustanovením upravujícím širší problematiku (ustanovení obecné, lex generalis).*“ (NSS 9 As 73/2010)“ (viz Jemelka, L., Vetešík P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář.* 2. vydání. C. H. Beck, Praha, 2020, komentář k § 1, dostupné v systému beck-online).

[18] Vycházejí z výše nastíněného vztahu speciality zákona o silničním provozu vůči zákonu o odpovědnosti za přestupky, má zdejší soud za to, že vzhledem ke znění § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kde je výslovně stanoveno, že za přestupek dle odst. 1 téhož ustanovení lze uložit pokutu, je zákonem předpokládána možnost uložení i jiného druhu správního trestu vymezeného v § 35 zákona o odpovědnosti za přestupky, než je trest pokuty (nevyžaduje-li zákon o odpovědnosti za přestupky, že uložení tohoto trestu musí být stanoveno ve zvláštním zákoně, srov. např. ve vztahu k trestu zákazu činnosti § 47 odst. 2 cit. zákona). Je to právě slovní spojení „lze uložit“, jenž odlišuje charakter trestu v případě přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 od přestupku řidiče vozidla dle § 125c odst. 1 stejného zákona, kdy zatímco v prvním případě má správní orgán prostor pro úvahu, zda uloží pokutu či jiný druh správního trestu

pokračování

předpokládaného v § 35 zákona o odpovědnosti za přestupky, v případě posledně jmenovaného ustanovení na výběr nemá [srov. § 125c odst. 5 písm. g), dikce „se uloží“] a pokutu obligatorně uložit musí (podtržení doplněno). Dle Nejvyššího správního soudu je pak nesprávný závěr krajského soudu, že výraz „lze“ se vztahuje nikoli k možnosti uložit či neuložit pokutu za spáchaný přestupek, ale toliko k možnosti uložit pokutu do určité výše, když z gramatického výkladu zřetelně vyplývá, že výraz „lze“ značí možnost a nikoli povinnost, přičemž o výši pokuty se hovoří až v následující větě ustanovení, tedy nikoli bezprostředně poté, protože se výraz lze v tomto případě nepojí pouze s možností uložit pokutu do určité výše.

[19] Zdejší soud tedy přisvědčil stěžovateli, že v posuzovaném případě slovní spojení „lze uložit“ poskytuje správnímu orgánu prostor ke správní úvaze, zda uloží pokutu nebo jiný druh správního trestu. Současně však podotýká, že chybná interpretace krajského soudu v tomto případě nemá vliv na posouzení věci. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl, že „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volně uvážení zneužil*“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je seznatelné, že správní orgán I. stupně přezkoumatelně a dostatečně zdůvodnil uloženou pokutu a že nepřekročil meze správního uvážení (uložil zákonem předvídaný trest v zákonem stanovené výměře). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí rovněž vyložil, proč nepřistoupil k uložení jiného trestu – napomenutí. Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud správní orgán v „běžných“ případech přistoupí k uložení trestu předvídaného konkrétně pro tento přestupek zvláštním zákonem, není nezbytné, aby tento svůj postup zvláště pečlivě odůvodňoval. Naopak k uložení jiného trestu ve smyslu právní úpravy obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky by bylo namíste přistoupit pouze v případě, že by ve věci byly zjištěny „nestandardní“ okolnosti, což by vyžadovalo i podrobnější odůvodnění takového postupu. V nyní posuzovaném případě však žádné takové „nestandardní“ okolnosti dány nebyly a ani stěžovatel žádné neuvádí (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, bod 24).

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[21] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že při stanovení druhu a výše trestu přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupku. Ačkoli se v posuzovaném případě jedná o mírněji postihovaná jednání na úseku zákona o silničním provozu, na druhou stranu je zde chráněným zájmem bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jednání je způsobilé tento zájem vážně ohrozit nebo porušit. Jednalo se přitom o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 11 km/h. Následkem protiprávního jednání obviněného bylo ohrožení zájmu chráněného zákonem a obviněný se přestupku dopustil opomenutím.

[22] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující (viz např. rozsudky NSS ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

[23] Tvrdí-li stěžovatel, že obecná závažnost protiprávního jednání byla v jeho případě přičítána k jeho tíži, není taková námitka důvodná. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že v části odůvodnění, kde zvažuje okolnosti v souladu s § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, sice zmiňuje objekt – zájem chráněný zákonem, tedy znak skutkové podstaty, který je třeba protiprávním jednáním porušit, aby došlo k jejímu naplnění, nezohledňuje ho ovšem jako okolnost přitěžující či polehčující. Nadto zdejší soud upozorňuje, že zvážení chráněného zájmu, který byl přestupkem zasažen, může být součástí posouzení povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 37 písm. a) ve spojení s § 38 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak již ostatně vyslovil zdejší soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS, „[p]ři posuzování konkrétní závažnosti přestupku není hlavním kritériem skutková podstata přestupku, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě“. V posuzovaném případě tedy nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[24] Stěžovatel dále namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu z měření, neboť v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o umístění automatického technického systému, kterým měřila.

[25] Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákeru nebo úkonu.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*

[26] Nejvyšší správní soud podotýká, že účelem informační povinnosti vymezené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na místě přístupném veřejnosti, které je monitorováno. Co se týče vhodné formy uveřejnění, ta skutečně není v zákoně o obecní policii přímo uvedena. Komentářová literatura uvádí následující: „Zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“ (Šebesta, P. *Zákon o obecní policii – komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, komentář k § 24b, dostupné v systému ASPI).

[27] Na základě dokazování provedeného krajským soudem je zřejmé, že již v únoru 2016 byla informace o zřízení stálého automatického systému měření rychlosti zveřejněna v Radničních listech, oficiálním měsíčníku města Havířova. Rovněž byla předmětná informace zveřejněna na několika webových stránkách regionálních médií, přičemž tyto zprávy byly zveřejněny přede dnem spáchání přestupku stěžovatelem. Konkrétní datum zveřejnění informace na internetových stránkách města sice nebylo prokázáno, není ovšem sporu o tom, že z výše uvedených informačních nosičů je patrné splnění informační povinnosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 39, konstatoval, že „[z]veřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřících zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně“. K poukazu stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel vznesl námitku nezveřejnění předmětné

pokračování

informace až v řízení před správním soudem, tudíž důkazy ohledně zveřejnění informace byly žalovaným opatřeny až v průběhu tohoto řízení, a proto datace opatření těchto důkazů nepředchází datu rozhodnutí žalovaného. Tato skutečnost však nemá vliv na prokázání splnění informační povinnosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, jak je vyloženo výše.

[28] Pokud jde o nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet, Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, či ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu